

פרק 11 אכנה אשתך

"היום משפצים לנו את המפקדה!" עשיתי סלטות באויר.
"אולי תזהר?" צרח עלי מנחם, "כמעט העפת לי את הכפה
מהראש!"
"לא ראיתי אותך!" החזרתי לו. "היום השכנים מכינים לנו את
המפקדה, תבוא לראות?"
"זה לא מעניין אותי", עשה לי פרצוף עקום, "אני מתעסק בדברים
הרבה יותר שונים!"
"במה למשל?" התנשפתי.
"בעבודה בחשבון שהרב חיים בקש להגיש מחר", ענה מנחם
בחשיבות, "אבל אתה בטח לא תגיש אותה, כרגיל."
מנחם עשה לי רע. הרגשתי עגולים אפרים בתוך הלב שלי.

אחד מהם נהיה גדול ושחר ועלה למעלה, לכוון הגרון שלי. מיד קפצתי על המשקוף של השער במגרש הקטן והתנדנדתי בכעס מצד לצד. ככה סכמתי עם אבא ועם הרב חיים לעשות, כשמתחשק לי מאוד להגיב במכה. מנחם הזה! מה הוא חושב לעצמו???

"אני צריך להגיש עבודה בחשבון", זרקתי את תיקיית חשבון על המטה של מוליק, "אתה יודע איך פותרים את התרגילים המפחידים האלה?"

מוליק צחק. "אני לא רואה פה שום דבר מפחיד. רק שברים שצריך לחבר. זה לא יכאב..."

צחקתי גם אני והתישבתי על הפוף הצהבהב שבחדר של מוליק. "אבל איך מחברים שברים?"

"הרב שלך לא הסביר איך מחברים שברים?" התפלל מוליק.

"הוא הסביר. בטח שהוא הסביר", הוצאתי ספריות מהכיס ונתתי אחת למוליק. "אבל בזמן שהוא הסביר הייתי שקוע במחשבות על המפקדה החדשה. כל מה שהיה כתוב על הלוח היה נראה לי כמו חבורת קנים ומספרים שרוקדת במעגל גדול. זה היה רקוד יפה ושמת. הפסדת!"

"אָהָה", אמר מוליק, ואז ראיתי חיוך קטן על פניו. "אני מבין שלא הצלחת להתרכז".

"אז איך מחברים שברים?" שאלתי שוב.

“צריך למצא מכנה משתף”, הוציא מוליק דפי טיוטה מהמגרה והגיש לי טרופית שמצא בה במקרה, “תנסה להתרכז במה שאני מסביר לך, בסדר?”

“בלי נדר”, ברכתי ושאלתי את המיץ הטעים לפה שלי, “ותעשה את זה מהר. אתה זוכר שיש לנו עוד מחנה משתף לבנות הערב!” מוליק הסביר כל מיני דברים משעממים, שרטט חצים וגשרים מעל המספרים, ובסוף הגיע לפתרון. “הבנת?”

“לא”, השבתי בקצרה. “יש לי סחרחרת מכל החצים והגשרים שבנית בתרגיל”.

מוליק צחקק והחליף לדרף נקי. “נתחיל מההתחלה”.

“למה בכלל לחבר שברים?” גחכתי, “אם הם כל כך רוצים להתחבר, אז אולי עדיף שלא היו מפרקים אותם מההתחלה!”

מוליק משך בכתפיו. “לא יודע. ככה זה החמר בחשבון”.

“מנחם מעליב אותי”, אמרתי למוליק פתאום, בלי קשר לכלום. “הוא מזכיר לי דברים שבורים. דברים שלא רוצים להתחבר”.

“אני מכיר את מנחם הזה מחוג התהלים של שבת בבית הכנסת”, הוציא מוליק טושים זוהרים מהקלמר שלו, “אל תשים לב אליו. הוא לא מתכוון לפגע בך”.

“איך אתה יודע?”

“אני רואה אותו הרבה מסתובב לבד. אולי הוא עצוב שאין לו חברים, אז הוא מנסה להראות שהוא טוב בלמודים וככה להוכיח שיש לו ערך”.

“אבל הוא צחק עלי, שאני לא מגיש עבודות”, פתחתי את הטוש

הפתם וקשקשתי איקסים על הדף הנקי.
"נכון", אשר מוליק, "זה כנראה בגלל שהוא מחפש חברים
שיעריכו אותו".

"איך אפשר בכלל להתחבר אליו?! " עקמתי פה.
"צריך למצא אתו מכנה משתף", אמר מוליק, "כמו שנעשה
עכשו בתרגיל".

והעגול השחר שנתקע בתוכי בבקר, התבהר לאט לאט.

אחר הצהרים, עמדנו בהתרגשות מסביב למפקדת "מלאכים";
אני, מוליק ואביהוא, יחד עם כל ילדי השכונה הסקרנים. מקדחות,
מברגות, פטישים, מסורים ודבקים שונים היו פזורים על השטיח
הירק. אבא ועוד כמה שכנים חרוצים עבדו במרץ להקמת ביתן
העץ שלנו, ואמא הגישה להם כוסות קפה שחר ומגש עוגיות
שהכינה בעצמה.

בשעה שמונה הכריז אבא על סיום המבצע. "בואו נלך לתפלת
ערבית ולשעור", אמר לשכנים ואז הביט עלינו, "גם אתם,
מלאכים קטנים".

ושרשרת של עגולים ורדים עלתה מהלב שלי.

"הרב חיים! אני יודע למצא מכנה משתף!" פתחתי את דלת
הכפה בחזקה והיא נטרקה.

“בקר טוב גם לך, מלאכי”, גרד הרב חיים את לחיו השמאלית.
“בקר טוב גם לך, הרב חיים. תנחש מה הבאתי בתיק!”
“את ז’ק?” לחש לי בחינה.
“מה פתאום?!” התגלגלתי מצחוק. “עוד נחוש אחד!”
“תמונה של המפקדה החדשה שלכם?” קרץ הרב.
“לא!” שלפתי מהתיק את תיקית השקף הכתומה ונופפתי בה
במרץ, “הבאתי את העבודה בחשבון!”
מנחם שלב ידים. “אני מקווה שלא יגמר לרב העט אחרי שהוא
יסמן לך את כל האיכסים בעבודה.”
הרב חיים הביט במנחם בעינים נזופות. “מנחם, אני משאיר
אותך בהפסקה בכמה! שב ותחשב אם כף מתנהגים לחברים!”
מנחם הוריד את המבט ופתח את הסדור. ורק כשהרב חיים
התרחק קצת, שמעתי אותו אומר לעצמו: “אכל הוא לא חבר
שלי”.